

Arrestnummer
<i>C1 1116</i> / 2025
Repertoriumnummer
2025 / <i>2871</i>
Datum van uitspraak
12 september 2025
Notitienummer griffie
Notitienummer parket-generaal
2024/PGG/2659 2025/VJ11/8

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

2024/PGG/2659 - 2025/VJ11/8

Not.nr. DE.66.97.000522/20

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van

1. nr. (RRN
met Belgische nationaliteit,
geboren
wonende te
- burgerlijke partij -

2. nr. (RRN
met Belgische nationaliteit,
geboren te
wonende te
- burgerlijke partij -

tegen

1. nr. (RRN
met Belgische nationaliteit,
geboren
wonende te
- beklaagde -

2. nr. RRN
met Belgische nationaliteit,
geboren
wonende te
- beklaagde -

3. nr. RRN
met Belgische nationaliteit,
geboren te
wonende te
- beklaagde -

4. nr. ON
 met maatschappelijke zetel gevestigd te
 - beklaagde -

verdacht van:

als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek;

A als eigenaar het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van grond voor opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, allerlei materialen, materieel of afval zonder of in strijd met een geldige vergunning toestaan of aanvaarden

als eigenaar te hebben toegestaan of aanvaard dat, buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, of van allerlei materialen, materieel of afval, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning werd uitgevoerd, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, verder werd uitgevoerd, namelijk:

op de percelen gelegen te		cadastraal gekend als afdeling
	eigendom van	geboren
en van	geboren te	
beiden wonende te		bij aankoopakte van 5 mei 1970
verleden voor notaris		

als eigenaar te hebben toegestaan dat het terrein gewoonlijk werd gebruikt voor het opslaan van kranen, een kist, een verdeelpomp,

(art. 4.2.1, 5°, a), 4.2.2, 4.2.3, 4.2.4, 6.2.1, eerste lid, 7°, en 6.3.1, § 1, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening; art. 5, 1°, a), en 6, eerste lid, Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

te in de periode van 30 april 2019 tot en met 19 juli 2022 (st. 3, 19, 102)
 door

B als eigenaar het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van grond voor parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens zonder of in strijd met een geldige vergunning toestaan of aanvaarden

als eigenaar te hebben toegestaan of aanvaard dat, buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning werd uitgevoerd, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, verder werd uitgevoerd, namelijk:

op de percelen gelegen te		kadastraal gekend als
	eigendom van	geboren
en van	geboren te	
beiden wonende te		bij aankoopakte van 5 mei 1970
verleden voor notaris		

als eigenaar te hebben toegestaan dat het terrein gewoonlijk werd gebruikt voor het stallen van wagens en aanhangwagens,

(art. 4.2.1, 5°, b), 4.2.2, 4.2.3, 4.2.4, 6.2.1, eerste lid,, 7°, en 6.3.1, § 1, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening; art. 5, 1°, a), en 6, eerste lid, Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

te in de periode van 30 april 2019 tot en met 19 juli 2022 (st. 3, 19, 102)
door

C gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van grond voor opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, allerlei materialen, materieel of afval zonder of in strijd met een geldige vergunning

buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, of van allerlei materialen, materieel of afval, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning te hebben uitgevoerd, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, verder te hebben uitgevoerd, namelijk:

op de percelen gelegen te		kadastraal gekend als
	eigendom van	geboren te
en van	geboren te	

beiden wonende te
verleden voor notaris

bij aankoopakte van 5 mei 1970

gewoonlijk te hebben gebruikt voor het opslaan van kranen, een kist een verdeelpomp,

(art. 4.2.1, 5°, a), 4.2.2, 4.2.3, 4.2.4, 6.2.1, eerste lid, 1°, en 6.3.1, § 1, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening; art. 5, 1°, a), en 6, eerste lid, Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

te in de periode van 30 april 2019 tot en met 19 juli 2022 (st. 3, 19, 102)
door

D gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van grond voor parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens zonder of in strijd met een geldige vergunning

buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning te hebben uitgevoerd, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, verder te hebben uitgevoerd, namelijk:

op de percelen gelegen te		kadastraal gekend als
	eigendom van	geboren
en van	geboren	
beiden wonende te		bij aankoopakte van 5 mei 1970
verleden voor notaris		

gewoonlijk te hebben gebruikt voor het stallen van wagens en aanhangwagens,

(art. 4.2.1, 5°, b), 4.2.2, 4.2.3, 4.2.4, 6.2.1, eerste lid, 1°, en 6.3.1, § 1, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening; art. 5, 1°, a), en 6, eerste lid, Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

te in de periode van 30 april 2019 tot en met 19 juli 2022 (st. 3, 19, 102)
door

E als eigenaar het geheel of gedeeltelijk wijzigen van hoofdfunctie van bebouwd onroerend goed zonder of in strijd met een geldige vergunning toestaan of aanvaarden

als eigenaar te hebben toegestaan of aanvaard dat, buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed, indien de

Vlaamse Regering deze functiewijziging als vergunningsplichtig heeft aangemerkt, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning werd uitgevoerd, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, verder werd uitgevoerd, namelijk:

op de percelen gelegen te	kadastraal gekend als
	eigendom van
en van	geboren
beiden wonende te	geboren te
verleden voor notaris	bij aankoopakte van 5 mei 1970

als eigenaar te hebben toegestaan dat de hoofdfunctie werd gewijzigd van land- en tuinbouw in de ruime zin (aardappelloods) naar industrie en bedrijvigheid (herstel van kranen),

(art. 4.2.1, 6°, 4.2.2, 4.2.3, 4.2.4, 6.2.1, eerste lid, 7°, en 6.3.1, § 1, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening; art. 5, 1°, a), en 6, eerste lid, Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

te op 2 januari 2019 (st. 3)
door

F geheel of gedeeltelijk wijzigen van hoofdfunctie van bebouwd onroerend goed zonder of in strijd met een geldige vergunning

buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed, indien de Vlaamse Regering deze functiewijziging als vergunningsplichtig heeft aangemerkt, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning te hebben uitgevoerd, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, verder te hebben uitgevoerd, namelijk:

op de percelen gelegen te	kadastraal gekend als
	eigendom van
en van	geboren
beiden wonende te	geboren te
verleden voor notaris	bij aankoopakte van 5 mei 1970

de hoofdfunctie te hebben gewijzigd van land- en tuinbouw in de ruime zin (aardappelloods) naar industrie en bedrijvigheid (herstel van kranen),

(art. 4.2.1, 6°, 4.2.2, 4.2.3, 4.2.4, 6.2.1, eerste lid, 1°, en 6.3.1, § 1, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening; art. 5, 1°, a), en 6, eerste lid, Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

te _____ op 2 januari 2019 (st. 3)
door _____

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, kamer D13M, besliste bij vonnis van 7 oktober 2024 op tegenspraak als volgt:

“OP STRAFGEBIED

Eerste beklaagde

De rechtbank:

- verklaart eerste beklaagde **SCHULDIG** aan de feiten van tenlasteleggingen A, B en E;
- veroordeelt eerste beklaagde voor deze feiten samen tot een **GELDBOETE** van **4.000,00 EURO**, zijnde een geldboete van **500,00 EURO**, verhoogd met 70 opdecimen (x8);
- zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens eerste beklaagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 3 maanden;
- verleent eerste beklaagde **GEWOON UITSTEL** van een gedeelte van **2.000,00 euro** (zijnde 250,00 euro verhoogd met 70 opdecimen (x8)) van de opgelegde geldboete voor een periode van 3 jaar;
- wijst eerste beklaagde erop dat het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel ten gevolge heeft gehad.

Bijdragen - vergoeding

De rechtbank:

- spreekt in hoofde van eerste beklaagde de verplichting uit om EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 70 opdecimen verhoogd, **200,00 euro** bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;
- legt eerste beklaagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **58,90 euro** overeenkomstig artikel 1 van het KB van 28 augustus 2020 tot wijziging van het KB van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement van de gerechtskosten in strafzaken;
- veroordeelt eerste beklaagde, krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds van **24,00 euro**.

Tweede beklaagde,

De rechtbank:

- verklaart tweede beklaagde **SCHULDIG** aan de feiten van tenlasteleggingen A, B en E;
- veroordeelt tweede beklaagde voor deze feiten samen tot een **GELDBOETE** van **4.000,00 EURO**, zijnde een geldboete van **500,00 EURO**, verhoogd met 70 opdecimen (x8);
- zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens tweede beklaagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 3 maanden;
- verleent tweede beklaagde **GEWOON UITSTEL** van een gedeelte van 3.000,00 euro (zijnde 375,00 euro verhoogd met 70 opdecimen (x8)) van de opgelegde geldboete voor een periode van 3 jaar;
- wijst tweede beklaagde erop dat het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel ten gevolge heeft gehad.

Bijdragen - vergoeding

De rechtbank:

- spreekt in hoofde van tweede beklaagde de verplichting uit om EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 70 opdecimen verhoogd, **200,00 euro** bedragende, te betalen

bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;

- *legt tweede beklaagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **58,90 euro** overeenkomstig artikel 1 van het KB van 28 augustus 2020 tot wijziging van het KB van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement van de gerechtskosten in strafzaken;*
- *veroordeelt tweede beklaagde, krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds van **24,00 euro**.*

Derde beklaagde,

De rechtbank:

- *verklaart derde beklaagde **SCHULDIG** aan de feiten van tenlasteleggingen C, D en F;*
- *veroordeelt derde beklaagde voor deze feiten samen tot een **GELDBOETE** van **4.000,00 EURO**, zijnde een geldboete van **500,00 EURO**, verhoogd met 70 opdecimen (x8);*
- *zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens derde beklaagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 3 maanden;*
- *verleent derde beklaagde **GEWOON UITSTEL** van een gedeelte van **2.000,00 euro** (zijnde 250,00 euro verhoogd met 70 opdecimen (x8)) van de opgelegde geldboete voor een periode van 3 jaar;*
- *wijst derde beklaagde erop dat het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel ten gevolge heeft gehad.*

Bijdragen - vergoeding

De rechtbank:

- *sprekt in hoofde van derde beklaagde de verplichting uit om EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 70 opdecimen verhoogd, **200,00 euro** bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;*

- *legt derde beklaagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **58,90 euro** overeenkomstig artikel 1 van het KB van 28 augustus 2020 tot wijziging van het KB van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement van de gerechtskosten in strafzaken;*
- *veroordeelt derde beklaagde, krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds van **24,00 euro**.*

Vierde beklaagde,

De rechtbank:

- *verklaart vierde beklaagde **SCHULDIG** aan de feiten van tenlasteleggingen C, D en F;*
- *veroordeelt vierde beklaagde voor deze feiten samen tot een **GELDBOETE** van **8.000,00 EURO**, zijnde een geldboete van **1.000,00 EURO**, verhoogd met 70 opdecimen (x8).*

Bijdragen - vergoeding

De rechtbank:

- *sprekt in hoofde van vierde beklaagde de verplichting uit om EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 70 opdecimen verhoogd, **200,00 euro** bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;*
- *legt vierde beklaagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **58,90 euro** overeenkomstig artikel 1 van het KB van 28 augustus 2020 tot wijziging van het KB van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement van de gerechtskosten in strafzaken;*
- *veroordeelt vierde beklaagde, krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds van **24,00 euro**.*

Kosten

De rechtbank:

- veroordeelt **eerste, tweede, derde en vierde beklaagde elk tot 1/4de** van de gerechtskosten, tot op heden in hun geheel begroot op de som van **393,14 euro**;
- legt de kosten begroot op **117,40 euro** (dagvaardingen d.d. 10/11/2023) **ten laste van de Belgische Staat**.

HERSTEL

De rechtbank:

- beveelt lastens eerste, tweede en derde beklaagde, het **herstel in de oorspronkelijke toestand** van de percelen gelegen te kadastraal
gekend als hetgeen impliceert:

“het staken van het gewoonlijk gebruik voor de opslag van voertuigen, materiaal en materieel en de verwijdering van al de voertuigen, materiaal en materieel”

en dit binnen een termijn van 6 maanden vanaf de dag dat dit vonnis in kracht van gewijsde is, onder verbeurte van een dwangsom van 250 euro per dag vertraging in nakoming van dit bevel lastens eerste, tweede en derde beklaagde;

- zegt voor recht dat de veroordeelden overeenkomstig art. 6.3.6 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening de gemeentelijk stedenbouwkundig inspecteur of de burgemeester onmiddellijk met een beveiligde zending ervan op de hoogte brengen als zij de opgelegde herstelmaatregel vrijwillig hebben uitgevoerd;
- machtigt overeenkomstig artikel 6.3.4, § 1, eerste lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester van tot ambtshalve uitvoering van de herstelmaatregel op kosten
van de veroordeelden indien eerste, tweede en derde beklaagde in gebreke blijven het herstel tijdig te bewerkstelligen.

OP BURGERLIJK GEBIED

✓ Vordering

De rechtbank:

- verklaart de vordering van de burgerlijke partijen ontvankelijk en in de hiernavolgende mate gegrond;
- veroordeelt beklaagden in solidum om aan een
definitieve schadevergoeding te betalen van **2.650 euro**, te vermeerderen met de

vergoedende interesten vanaf 10 oktober 2020 tot op vandaag en met de moratoire (gerechtelijke) interesten vanaf vandaag tot de datum van volledige betaling, telkens aan de wettelijke rentevoet;

- *veroordeelt beklaagden tevens in solidum tot de kosten, waaronder een rechtsplegingsvergoeding begroot op 975 euro.*

✓ **Vordering**

*De rechtbank verklaart de vordering tot vrijwaring van lastens **niet-ontvankelijk**.*

✓ **Overige burgerlijke belangen**

De rechtbank houdt de beslissing over de overige burgerlijke belangen ambtshalve aan."

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld door het afleggen van een verklaring op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, op:

- 31 oktober 2024 door de beklaagde ;
- 31 oktober 2024 door de beklaagde ;
- 5 november 2024 door de beklaagden ;
- 6 november 2024 door het openbaar ministerie ten aanzien van alle beklaagden.

Deze partijen dienden tegelijk ook elk een verzoekschrift in op die griffie, zoals voorgeschreven door artikel 204 Wetboek van Strafvordering.

1.3 Op de rechtszitting van 7 maart 2025 (inleidingszitting) legde het hof met toepassing van de artikelen 152, § 1 en 209bis, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vast en bepaalde de rechtsdag op de rechtszitting van 13 juni 2025.

De conclusietermijnen zijn nageleefd.

1.4 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 13 juni 2025 in het Nederlands:

- de beklaagden er , vertegenwoordigd door meester , advocaat met kantoor te ;
- de beklaagden en , vertegenwoordigd door meester , advocaat met kantoor te ;
- het openbaar ministerie, vertegenwoordigd door , advocaat-generaal;

- de burgerlijke partijen _____, vertegenwoordigd door
meester _____; advocaat met kantoor te _____

2.1 Alle verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 7 oktober 2024 zijn tijdig en regelmatig naar de vorm. Ook de grievenformulieren zijn tijdig ingediend.

2.2 In de rubrieken "*Schuld*", "*Straf en/of maatregel*" en "*Burgerlijke rechtsvordering*" betwisten _____ hun schuld aan de telastleggingen A, B en E, de opgelegde geldboete, de herstelmaatregel en het bedrag van de schadevergoeding waartoe ze werden veroordeeld. In ondergeschikte orde vragen ze de gunst van de opschorting.

_____ en _____ zijn het niet eens met hun schuldigverklaring aan de telastleggingen C, D en F, en stellen in de rubriek "*Straf en/of maatregel*" dat ze te zwaar werden bestraft. In ondergeschikte orde vragen ze de opschorting of een straf met uitstel. Op burgerlijk gebied voeren ze aan dat de schade niet wordt bewezen, minstens niet in de mate dat ze werd gevorderd. In de rubriek "*Andere*" preciseren ze dat ze het niet eens zijn met de opgelegde herstelmaatregel.

Het openbaar ministerie duidde enkel een grief aan over de straf en meent dat de straffen die de eerste rechter oplegde, veel te laag zijn.

Al deze grieven zijn nauwkeurig.

2.3 De hoger beroepen van de beklaagden en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van deze bepaling op te werpen.

3. De dagvaarding werd op 19 december 2023 overgeschreven op het kantoor Rechtszekerheid _____ (ref.: _____), zoals voorgeschreven door artikel 6.3.1, § 6, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

4. De eerste rechter vatte de feiten in het vonnis van 7 maart 2025 oordeelkundig samen als volgt:

"1.

Op 2 januari 2019 ontvingen de verbalisanten een klacht betreffende het exploiteren van de loods, eigendom van _____ en _____ en vergund als aardappelloods, voor activiteiten niet eigen aan de landbouw, namelijk het herstel van kranen. Daarbij werd gemeld dat in de aardappelloods een nieuwe firma was gevestigd, namelijk _____ met als zaakvoerder _____; voor het stallen van hoogtewerkers/kranen en de herstelling ervan. Op 30 april 2019

vond ter zake een controle plaats. Op 6 augustus 2019 werd een aanmaning gestuurd, waaraan geen gevolg werd gegeven. Op 30 maart 2020 werd een schrijven gericht met de mogelijkheden die de eigenaar had om de loods te regulariseren (er was sprake van een niet-vergunde uitbreiding van de loods) en de functie te wijzigen. Op 29 juni 2020 vond een overleg plaats met de eigenaar, de exploitant en de buren. In dit overleg werd een voorstel geformuleerd om een regularisatieaanvraag in te dienen tegen 15 augustus 2020. De exploitant diende ook aan te tonen dat hij enkel opslag uitvoerde in de loods. Hieraan werd niet voldaan. Omdat er “na ettelijke aanmaningen en overleg” nog steeds niets veranderd was aan de activiteit, gingen de verbalisanten op 18 augustus 2020 opnieuw ter plaatse. Op het terrein werden verschillende materialen en (aanhang)wagens aangetroffen. De verbalisanten stelden daarbij vast dat er ook kraanwagens van andere firma’s gestald stonden, hetgeen deed vermoeden dat deze daar hersteld werden zoals de verbalisanten ook bij voorgaande controles vaststelden.

bevestigde dit ook in de e-mails die hij verstuurde. De rechtbank verwijst hiervoor naar proces-verbaal stuurde een e-mail waarin hij stelde dat hij een andere loods zou kunnen huren, doch pas vanaf augustus 2021. De verbalisanten noteerden daarbij dat reeds op 6 augustus 2019 werd aangemaand om de activiteiten onmiddellijk te staken en de activiteiten tegen 30 september 2019 integraal te verwijderen, zodat er al voldoende tijd verstreken was om een nieuwe locatie te zoeken.

2.

2.1.

Tijdens zijn verhoor van 28 september 2020 verklaarde dat hij in 1994 een zwaar arbeidsongeval had, waardoor hij niet meer kon blijven werken. Tot 2000 stond hun zoon hen bij, maar nadien moesten ze hun aardappelactiviteiten stopzetten. De loods werd verhuurd aan . Deze deed reparaties van kranen en andere bouwmaterialen. Hij wist dat er met zijn kranen niet mocht blijven.

2.2.

Tijdens haar verhoor van 28 september 2020 verwees naar het verhoor van haar echtgenoot en sloot zich hierbij aan.

2.3.

Tijdens zijn verhoor van 27 mei 2021 verklaarde dat meldde dat hij voor 1 augustus 2021 zou vertrekken.

2.4.

Tijdens zijn verhoor van 16 september 2022 verklaarde dat hij de loods huurde op naam van zijn vennootschap . Enkele maanden nadat hij begon te huren, kregen de eigenaars en hijzelf de melding dat er met de loods iets niet in orde was qua regularisatie. Ze waren ondertussen op zoek naar oplossingen.”

5.1 Onder de telastleggingen A en B worden en vervolgd voor het als eigenaar te hebben toegestaan of aanvaard dat hun terrein, gelegen aan de , gewoonlijk werd gebruikt voor het opslaan van kranen, een verdeelpomp en kist (telastlegging A) en het als eigenaar te hebben toegestaan of aanvaard

dat datzelfde terrein gewoonlijk werd gebruikt voor het stallen van wagens en aanhangwagens (telastlegging B).

Hun schuld aan deze misdrijven staat zonder twijfel vast.

Het terrein is grotendeels gelegen in agrarisch gebied. Met ingang van 1 november 2018 verhuurden de loods op het terrein, oorspronkelijk vergund als aardappelloods, aan . De wijziging van de functie van de loods als aardappelloods naar de niet-vergunde industriële activiteit van het herstel van kranen (telastlegging E) was alleszins op 2 januari 2019 een feit: op die datum ontving de politie een melding dat in de aardappelloods een nieuwe firma was gevestigd, namelijk , een bedrijf actief in het stallen en herstellen van hoogtewerkers en kranen (p. 3 strafdossier).

Tijdens de daarop volgende plaatsbezoeken door de verbalisant ruimtelijke ordening op 30 april 2019, 18 augustus 2020, 7 januari 2021 en 12 oktober 2021 is gebleken dat het terrein rond de loods werd gebruikt voor het stallen van kranen, een kist en een verdeelpomp, en voor het parkeren van (kraan)wagens en aanhangwagens. Dit gebruik duurde nog steeds voort op 19 juli 2022, datum van het ontwerp van herstellvordering (p. 107 strafdossier) en einddatum van de incriminatieperiode van de telastleggingen A en B.

Anders dan voorhouden in conclusies, waren zij van de functiewijziging van de loods en het wederrechtelijk gebruik van het terrein ongetwijfeld van meet af aan op de hoogte. Op 28 september 2020 verklaarde immers (p. 51 strafdossier): *“Op dit ogenblik wordt de loods verhuurd aan . Hij doet reparaties van kranen en andere bouwmaterialen. Hij gebruikt de loods vooral voor opslag van stukken. Af en toe staan er kleinere kranen of liften die hij repareert, doch dit is zeker niet altijd het geval.”* bevestigde deze verklaring (p. 53 strafdossier). De beklaagden wisten zonder twijfel dat voor de functiewijziging een vergunning noodzakelijk was. Zij waren diegenen die de loods destijds als aardappelloods gebruikten, en daarvoor een vergunning hadden aangevraagd (en verkregen).

Zelf vroegen voor de functiewijziging en het gebruik van het terrein als opslagplaats en stalplaats voor voertuigen geen vergunning aan. Blijkbaar verifieerden ze evenmin of de huurder dit had gedaan.

Bovendien stuurde de verbalisant ruimtelijke ordening al op 6 augustus 2019 een aanmaning naar de beklaagden (p. 3, 4 en 5 strafdossier), zonder dat ze hieraan gevolg gaven. Op 30 maart 2020 bezorgde de verbalisant ruimtelijke ordening de beklaagden een brief met daarin een overzicht van de mogelijkheden om de toestand te regulariseren en op 29 juni 2020 vond er een overleg plaats met de beklaagden en de bureu. Ook dit bleef zonder gevolg. Pas op 21 oktober 2021 stuurde een brief naar en waarin hij hen verzocht om zo snel mogelijk alle rollend materiaal, auto's en

kranen van het terrein te verwijderen (stuk 4 van :). Nergens in deze brief liet hij blijken dat hij er niet van op de hoogte was dat op het terrein kraanwagens en aanhangwagens stalde en herstelde, of dat functie van de loods zonder zijn medeweten was gewijzigd. Integendeel, de brief is zo geformuleerd dat eruit af te leiden valt dat hij de verwijdering vroeg enkel omdat de dienst milieu-inspectie daarvoor vragende partij was: *“Hierbij moet ik u melden dat het rollend materiaal auto’s, kranen ... gelegen in verwijderd moeten worden van de dienst milieu inspectie. Dit dient zo snel mogelijk te gebeuren.”*

..... bevestigen in conclusies dat de eigenaars bij het afsluiten van de huurovereenkomst op de hoogte waren van de activiteiten die ze zinnens waren in de loods uit te oefenen.

Pas op 18 oktober 2021 legde een verzoekschrift neer voor de vrederechter, waarin hij de ontbinding van de op 31 oktober 2018 afgesloten huurovereenkomst vorderde. Dit is ruim twee jaar na de eerste aanmaning door de verbalisant ruimtelijke ordening.

Het bovenstaande ontkracht eveneens de bewering van de beklaagden dat ze spontaan en onmiddellijk het nodige hebben gedaan om binnen de hen ter beschikking staande juridische mogelijkheden een einde te stellen aan het onvergund gebruik van het terrein, maar werden tegengewerkt door de huurders, die nalieten vrijwillig te vertrekken.

Dat de huurovereenkomst het specifieke gebruik van de loods (en het omliggend terrein) niet vermeldt, net zomin als de duur van de huurovereenkomst, is hiermee niet in tegenspraak. Het is daarenboven onjuist dat de beklaagden moeten worden vrijgesproken omdat ze als verhuurders gehouden waren tot het waarborgen van het rustig huurgenot en slechts in onderling akkoord of met tussenkomst van de vrederechter een einde konden stellen aan de huurovereenkomst. Het afsluiten van een huurovereenkomst en het verhuren van de loods is geen vrijgeleide voor het plegen van misdrijven. Ze hadden de huurovereenkomst eenvoudigweg niet mogen aangaan, nu ze wisten dat de huurders de functie van de landbouwloods onvergund zouden wijzigen en het terrein onvergund zouden gebruiken voor het stallen en herstellen van kraanwagens, en het opslaan van allerlei materiaal.

De dossiergegevens tonen aan dat ze helemaal niet de oprechte wil hadden om aan de huur een einde te stellen, zodra ze vernamen dat de dienst ruimtelijke ordening op de hoogte was van de misdrijven. Bij een nacontrole op 8 mei 2024, ruim twee jaar na de einddatum van de incriminatieperiode van de telastleggingen A en B, was de toestand nog altijd onveranderd: huurde de loods nog steeds en stalde nog steeds vrachtwagens, wagens en aanhangwagens op het terrein (zie nav. proces-verbaal). De bij de vrederechter opgestarte procedure is stilgelegd, in afwachting van het resultaat van huidige procedure. Dit laatste kan niet anders dan zijn gebeurd met instemming van; eiser in de procedure voor de vrederechter: het resultaat van de procedure tot ontbinding

van de huurovereenkomst is op geen enkele manier afhankelijk van het resultaat van de huidige strafprocedure.

Het is zonder relevantie dat de verhuur van de loods en het terrein jarenlang konden plaatsvinden zonder dat er klachten waren van de omwonenden. Het is eveneens zonder relevantie dat de toenmalige burgemeester van Buggenhout de eigenaars en de huurders respijt gaf *“om het nodige te doen”*, en de huurders aanraadde een andere locatie te zoeken. Dit doet op geen enkele manier afbreuk aan de schuld van aan de hen te last gelegde misdrijven. De verschillende processen-verbaal die werden opgemaakt, net als de meerdere aanmaningen die werden verstuurd, weerleggen dat de gemeente Buggenhout de gepleegde misdrijven heeft gedoogd.

De hele argumentatie van de beklaagden in conclusies over instandhoudingsmisdrijven is naast de kwestie. Het misdrijf van instandhouding bestaat in het schuldig verzuim een einde te maken aan het bestaan van wederrechtelijk gestelde handelingen, uitgevoerde werken en/of doorgevoerde wijzigingen, die vergunningsplichtig zijn. De beklaagden worden voor dit misdrijf niet vervolgd. Het als eigenaar toestaan of aanvaarden van het stellen door anderen van vergunningsplichtige handelingen, is een ander misdrijf dan het instandhoudingsmisdrijf.

Niet alleen waren de beklaagden op de hoogte van de niet-vergunde functiewijziging en het wederrechtelijk gebruik van hun terrein, ze stonden dit toe en stelden hun eigendom daarvoor ter beschikking. Zo leverde het terrein hen toch nog huuropbrengsten op, nadat de exploitatie als landbouwloods niet langer kon verderzetten na zijn arbeidsongeval.

De aan de beklaagden te last gelegde misdrijven vereisen enkel (algemeen) opzet als moreel element. De beklaagden pleegden de feiten wetens en willens, dit is bewust en met kennis van zaken en zonder dat ze rechtvaardiging, schuldonthefing en niet-toerekeningsvatbaarheid enigszins aannemelijk maken.

Het hof bevestigt dan ook de beslissing van de eerste rechter om schuldig te verklaren aan de telastleggingen A, B en E.

5.2 zijn op hun beurt schuldig aan de telastleggingen C, D en F.

Het zijn deze beklaagden die de loods op 2 januari 2019 effectief in gebruik namen voor het stallen en herstellen van de kraanwagens van het bedrijf, terwijl de loods was vergund als landbouwloods (telastlegging F). Het zijn ook deze beklaagden die het terrein rond de loods gedurende de volledige incriminatieperiode van de telastleggingen C en D gewoonlijk gebruikten voor het opslaan van kranen, een kist en een verdeelpomp en voor het stallen van (kraan)wagens en aanhangwagens.

Ze kunnen er zich niet achter verschuilen dat ze slechts huurders waren. Hoewel een omgevingsvergunning in principe gekoppeld is aan een terrein of een onroerend goed, en een vergunning wordt verleend voor een bepaald project op een specifieke locatie, kan iedereen die belang heeft bij het project en het recht heeft om dat project uit te voeren, een vergunningsaanvraag indienen. Als huurders en diegenen die de aan de vergunningsplicht onderworpen activiteiten op het terrein zouden uitoefenen, hadden ze minstens de verplichting om vooraf na te gaan of er voor die activiteiten al een vergunning was. In dat geval zouden ze hebben vastgesteld dat dit niet zo was en hadden ze de keuze tussen hetzij het zoeken naar een ander terrein, hetzij met toestemming van de eigenaars, zelf een vergunning aanvragen.

De burgerrechtelijke verplichtingen van de verhuurder, weergegeven in het door hen in conclusies aangehaalde vonnis van de vrederechter van [redacted] van 13 februari 2004, kunnen geen afbreuk doen aan de strafrechtelijk gesanctioneerde verplichtingen van de beklaagden, opgenomen in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Dat ze de huurovereenkomst nooit zouden zijn aangegaan als ze hadden geweten dat de voorgenomen activiteiten niet waren vergund, is een loutere bewering die niet te controleren is. Ze wordt tegengesproken door de vaststelling dat de beklaagden bij [redacted] klaarblijkelijk niet hebben nagevraagd of er een vergunning voorhanden was.

Dat de beklaagden onmiddellijk het nodige hebben gedaan om een andere locatie te vinden van zodra ze op de hoogte waren van de stedenbouwkundige misdrijven, is ongeloofwaardig. Van die voorgehouden inspanningen leggen ze geen enkel stuk voor. Bij een nacontrole op 8 mei 2024 is gebleken dat ze het terrein nog steeds niet hadden verlaten. Zelfs op het ogenblik van het in beraad nemen van de zaak door het hof was dit nog steeds niet het geval.

Het is van geen belang dat de toenmalige burgemeester van [redacted] de huurders respijt gaf *“om het nodige te doen”*, en hen aanraadde een andere locatie te zoeken. Dit doet op geen enkele manier afbreuk aan de schuld van [redacted] aan de hen te last gelegde misdrijven. Van een gedogen van de misdrijven door de gemeentelijke overheden is geen sprake.

Het is onjuist dat de telastleggingen C en D niet bewezen zouden zijn, omdat er geen sprake zou zijn van een gewoonlijk gebruik. Gedurende de volledige incriminatieperiode van deze telastleggingen hebben de beklaagden het terrein gebruikt voor de opslag van onder andere kranen, en voor het parkeren van (kraan)wagens en aanhangwagens. Dit blijkt ontegensprekelijk uit de controles ter plaatse op 30 april 2019, 18 augustus 2020, 7 januari 2021 en 12 oktober 2021. Dit gebruik duurde nog steeds voort op 19 juli 2022, datum van het ontwerp van herstellvordering (p. 107 strafdossier) en einddatum van de incriminatieperiode van de telastleggingen C en D.

Ook deze beklaagden pleegden de misdrijven wetens en willens, namelijk bewust en met kennis van zaken en zonder dat ze rechtvaardiging, schuldonthefing en niet-toerekeningsvatbaarheid enigszins aannemelijk maken. Voor de vaststelling van hun schuld moet niet zijn aangetoond dat de beklaagden *doelbewust* een misdrijf wilden plegen, wat op een bijzonder opzet zou slaan. Dat het niet evident is om een andere locatie te vinden, rekening houdend met de leeftijd van Frank Klinckaert, is geen reden van rechtvaardiging of schuldonthefing. Het valt trouwens niet in te zien hoe de leeftijd (57 jaar) van deze beklaagde het zoeken naar een ander geschikt terrein kan bemoeilijken.

De misdrijven houden een intrinsiek verband met de verwezenlijking van het doel van , namelijk het onderhoud en het herstel van kranen en verhuisliften. Ze werden voor haar rekening gepleegd door , die er de bestuurder van was. Binnen de vennootschap was er onvoldoende aandacht voor de naleving van de regelgeving inzake ruimtelijke ordening, wat een eigen fout van de rechtspersoon is. De feiten zijn zowel aan de rechtspersoon als aan toerekenbaar.

6. Wat de telastleggingen E en F betreft, wijst het hof er op dat artikel 2, § 1, Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen de in die telastleggingen omschreven functiewijzigingen heeft onderworpen aan de voorwaarde van het verkrijgen van een omgevingsvergunning. Dit artikel 2, § 1 schrijft immers voor dat een omgevingsvergunning noodzakelijk is als een van de volgende hoofdfuncties van een bebouwd onroerend goed geheel of gedeeltelijk wordt gewijzigd in een andere hierna vermelde hoofdfunctie: 1° wonen; 2° verblijfsrecreatie; 3° dagrecreatie, met inbegrip van sport; 4° land- en tuinbouw in de ruime zin; 5° detailhandel; 6° dancing, restaurant en café; 7° kantoorfunctie, dienstverlening en vrije beroepen; 8° industrie en bedrijvigheid; 9° gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen; 10° militaire functie.

7. Elk van de beklaagden pleegde de voor hen bewezen misdrijven met eenzelfde misdadig opzet, zodat het hof voor ze samen telkens slechts een straf toepast, de zwaarste (art. 65, eerste lid, Strafwetboek).

wijzigden de bestemming van een vroegere aardappelloods naar de industriële activiteit van het herstel van kranen. Ook gebruikten ze het omliggend terrein voor het stallen van diezelfde kranen en de opslag van allerlei materiaal. Ze deden dit alles zonder daarvoor de vereiste omgevingsvergunning te hebben. ; eigenaars van de loods en het terrein, stonden toe dat ze dit deden. Alle beklaagden legden de regels die een goede ruimtelijke ordening moeten vrijwaren, bewust naast zich neer. Ze gaven voorrang aan hun persoonlijke, financiële belangen, boven die van de gemeenschap.

hebben nog een blanco strafrechtelijk verleden. Enke werd een keer veroordeeld door de politierechtbank voor verkeersinbreuken.

Omwille van de economische inslag van de gepleegde misdrijven, is een geldboete voor elk van hen de meest passende sanctie. en minstens indirect ook genoten door de misdrijven huurinkomsten. en bespaarden kosten, nu ze tegen een relatief beperkte huurprijs konden huren.

Het hof gaat voor geen van de beklaagden in op de vraag om hen de gunst van de opschorting te verlenen. Terecht overwoog de eerste rechter dat deze gunst niet in verhouding staat tot de ernst van de feiten en de beklaagden een gevoel van straffeloosheid zou geven. Daarbij komt nog dat de beklaagden geen effectief en daadwerkelijk gevolg hebben gegeven aan de verschillende aanmaningen die ze kregen van de dienst ruimtelijke ordening van . Op vandaag gaat de opslag en het herstel van kranen en kraanwagens op het terrein nog steeds door.

Dat alle beklaagden inspanningen deden om zo snel mogelijk een einde te maken aan de misdrijven, moet zoals besproken bij de schuldvraag minstens sterk worden gerelativeerd. Geen van die voorgehouden inspanningen is ernstig. De stukken van de burgerlijke partijen tonen aan dat hun terrein nog steeds ter beschikking stellen van ; die er nog altijd kraanwagens stallen en herstellen. De procedure tot ontbinding van de huurovereenkomst ligt stil. en leggen geen enkel stuk voor dat aantoonde dat ze daadwerkelijk geprobeerd hebben een nieuwe locatie voor hun activiteiten te vinden. Dat de er te goeder trouw waren, is volgens het hof dan ook ongeloofwaardig. Nu ze al op 6 augustus 2019 een eerste aanmaning kregen van de verbalisant ruimtelijke ordening en geen welgemeende inspanningen deden om de wederrechtelijke toestand te beëindigen, kunnen ze maar moeilijk voorhouden dat ze zich er niet bewust van waren dat ze stedenbouwkundige misdrijven pleegden. Evenmin kunnen ze ernstig voorhouden dat er geen recidivegevaar is, nu ze het terrein nog steeds niet hebben verlaten en er nog steeds kranen stockeren en herstellen.

De geldboetes die de eerste rechter de beklaagden oplegde, zijn volgens het hof te laag, rekening houdend met de lange periode waarover de misdrijven zich uitstrekken en bij gebrek aan bewezen herstel.

Bij het bepalen van de omvang van de geldboetes, houdt het hof in het voordeel van de beklaagden anderzijds wel rekening met het gunstig strafregister van elk van de beklaagden, net als met de hoge leeftijd van en met de blijvende invaliditeit van deze laatste. Geen van deze geldboetes doet op onevenredige wijze afbreuk aan de sociale reclassering van de beklaagden. Evenmin leiden ze tot hun sociale declassering.

Op de rechtszitting van 13 juni 2025 vroeg het openbaar ministerie *“het herstel zoals opgelegd door de eerste rechter”*, onder verbeurte van een dwangsom.

9.2 Anders dan _____ stellen, is de herstelmaatregel nog steeds noodzakelijk.

De verbalisant ruimtelijke ordening stelde op 8 mei 2024 vast dat er nog steeds materiaal en wagens op het terrein werden geplaatst (zie nav. proces-verbaal _____): *“Een drietal vrachtwagens met kraan, twee vrachtwagens en een verhuislift rechts van de loods. Al deze voertuigen zijn voorzien van het logo van _____ een groothandel in hijs-, hef- en transportwerktuigen. Een witte bestelwagen staat voor de loods geplaatst en een personenwagen, twee aanhangwagens en een kleine vrachtwagen zonder laadbak rechts van de loods, op de grindverharding.”*

Uit het vonnis van de eerste rechter blijkt dat _____ op de rechtszitting van 2 september 2024 heeft toegegeven dat er nog steeds (aanhang)wagens werden gestald (p. 9 vonnis van 7 oktober 2024). De stukken die de burgerlijke partijen voorleggen, tonen aan dat dit ook zo was op 14 en 15 oktober 2024 16 december 2024, 21 december 2024, 26 december 2024, 2 januari 2025, 23 januari 2025, 1 februari 2025, 10, 11 en 12 februari 2025, 20 februari 2025, 5 maart 2025, 22 april 2025 en 9 mei 2025 (stuk 4 van de burgerlijke partijen).

Ten onrechte voerer _____ aan dat op die foto's telkens slechts een voertuig is te zien. Op meerdere foto's staan verschillende kraanwagens afgebeeld. Al evenzeer ten onrechte argumenteren de beklaagden: *“Het verzamelen van bedrijfsafval, met het oog op de verwijdering hiervan op geregelde tijdstippen, valt niet onder de vergunningsverplichting”*. Wat op de foto's is te zien, is geen bedrijfsafval, maar zijn telkens een of meerdere, vaak heel volumineuze kraanwagens en andere voertuigen. De geregelde tijdstippen waarop de burgerlijke partijen die foto's namen, tonen aan dat er sprake is van een continu en dus gewoonlijk gebruik van het terrein voor het stallen van deze voertuigen. De foto's ontkrachten de bewering van de beklaagden dat het slechts om tijdelijke situaties gaat, of incidentele werkopdrachten bij buurtbewoners, waarvoor het materiaal slechts tijdelijk zichtbaar was. Het doet niet ter zake dat op de foto's materiaal is te zien dat klaarstaat voor transport of verhuur. Het is evenzeer irrelevant dat dit alles kadert in de normale bedrijfsvoering, of inherent is aan de aard van de onderneming _____ mochten en mogen het terrein niet gebruiken voor het opslaan van (bedrijfs)materiaal en voor het stallen van voertuigen, ongeacht of dit gebruik kadert in hun normale bedrijfsvoering, of deel uitmaakt van de activiteiten van hun bedrijf. Ze beschikken daarvoor (nog steeds) niet over de vereiste omgevingsvergunning.

Het hof ziet geen enkele reden om te twijfelen aan de waarachtigheid van wat op de foto's is te zien. Dat de burgerlijke partijen zelf deze foto's namen, van op enige afstand en zonder

verdere context, zijn geen redenen daartoe. De foto's geven wel degelijk een duidelijk beeld van het actuele, dagdagelijks gebruik van het terrein.

Zelfs op de – overigens niet gedateerde - foto's die zelf voorleggen, is de stockage van materiaal (foto 1, stuk van de beklagden) en het stallen van een kraanwagen te zien (foto 1 en foto 2).

Dat de beklagden op vandaag nog slechts het vergunde deel van de loods voor opslag zouden benutten, doet er niet aan af dat ze nog steeds het omliggend terrein gebruiken voor het onvergund stallen van voertuigen en daarbij horend materiaal.

9.3 De herstelmaatregel is nog altijd noodzakelijk om de goede ruimtelijke ordening te vrijwaren. De Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering overwoog in haar advies over de herstellvordering terecht:

“Het dossier wijst uit dat op het kwestieuze perceel sedert 2019 het bedrijf gevestigd is, waarbij de kwestieuze loods en de verhardingen errond worden aangewend in functie van zonevreemde activiteiten, meer bepaald als herstelplaats voor kranen/takelwagens/hoogtewerkers.

(...)

In functioneel opzicht laten de huidige bedrijfsactiviteiten op het kwestieuze perceel zich niet verzoenen met deze landelijke en residentiële omgeving. De aanwezigheid van kranen/takelwagens/hoogtewerkers en andere voertuigen geven het perceel in kwestie een slordige aanblik, wat visueel storend is in de hierboven geschetste onmiddellijke omgeving. Gelet op de dimensies van deze activiteiten, houdt dit ook een ruimtegebruik in dat de draagkracht van het perceel binnen de onmiddellijke omgeving overschrijdt.

Gelet op de ligging van het perceel binnen een bewoonde omgeving, moet daarnaast objectief worden besloten dat de huidige, wederrechtelijke activiteiten met zich meebrengen dat het algemene woonklimaat binnen de onmiddellijke omgeving ernstig wordt verstoord. In dit verband kan worden verwezen naar de voornoemde weigeringsbeslissing van het college van 28 september 2021, waarin het volgende is opgenomen onder ‘Evaluatie van de bezwaren’:

“3. Dit bezwaar betreft de hinderaspecten van de niet-vergunde loods en de niet-vergunde verhardingen en opslag van materiaal in buitenlucht. Vanuit visueel-vormelijke elementen kan inderdaad gesteld worden dat het stallen van openstaande kranen een impact heeft op het achterliggende landschap. Aangezien de herstellingen zich zowel buiten als binnen bevinden mag ook geoordeeld worden dat er sprake is van lawaaioverlast en dat er overmatige hinder bestaat ten opzichte van de burens. Ook inzake veiligheid dient geoordeeld te worden dat er onvoldoende rekening wordt

gehouden met het nabuurschap. Wanneer een dergelijke herstelplaats binnen een KMO-zone zou plaatsvinden naast een woonzone, dan wordt een voldoende grote buffer voorzien om dergelijke hinderaspecten te vermijden. Binnen deze aanvraag dient geoordeeld te worden dat het gebouw en de verhardingen zich zeer dicht bij het aangrenzende perceel bevinden, hetgeen niet als aanvaardbaar beschouwd kan worden vanuit stedenbouwkundig oogpunt. (...)

De Raad valt dit bij en besluit op basis van het dossier dat het om ruimtelijk belastende activiteiten gaat die visuele en geluidshinder veroorzaken en een negatieve impact hebben op het woonklimaat en de belevingswaarde van de omwonenden.

Omwille van de hiervoor behandelde redenen laten de huidige bedrijfsactiviteiten vanuit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening zich ter plaatse niet inpassen."

Hieruit volgt dat de herstellvordering niet kennelijk onredelijk is en niet is gesteund op motieven die vreemd zijn aan de goede ruimtelijke ordening.

Het betalen van een meerwaarde herstelt de gevolgen van de misdrijven niet op een wijze die kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening. Terecht overwoog de eerste rechter dat de enkele betaling van een meerwaardesom niets verandert aan het onaanvaardbaar karakter van de activiteiten in agrarisch gebied, en de hinder die de omwonenden als gevolg van de misdrijven ondervinden.

Het gevorderde herstel is bovendien redelijk in verhouding tot de last die dit voor de beklaagden tot gevolg heeft.

9.4 Het hof legt het herstel op aan alle beklaagden. Alle beklaagden zijn immers schuldig aan de misdrijven van hetzij de telastleggingen A, B en E, hetzij de telastleggingen C, D en F. Het hof legt het herstel dus ook op aan de bv F-Technic en doet dit laatste ambtshalve, met toepassing van artikel 6.3.1. Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Het is onjuist dat het hof het herstel niet zou kunnen opleggen aan
omdat dit herstel volledig in handen zou zijn van

∴ Huidig arrest vormt de titel op basis waarvan tot
herstel kunnen en moeten overgaan.

Omwille van het talmen van de beklaagden in het verleden om tot herstel over te gaan, voorziet het hof de verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot herstel voor
∴ Aangezien de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, noch het openbaar ministerie het herstel vorderen ten aanzien van en dus evenmin het opleggen van een dwangsom, kan het hof die laatste niet veroordelen tot het betalen van een dwangsom.

De hierna bepaalde modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden om effectief zelf tot herstel over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke al konden overgaan tot herstel en de ruime termijn die hen hiertoe nog wordt verleend, hebben tot gevolg dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385*bis*, laatste alinea, Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de dwangsom pas zal kunnen verbeuren.

Overeenkomstig artikel 6.3.4, § 1, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening machtigt het hof de stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester om ambtshalve in de uitvoering van het herstel te voorzien wanneer de beklaagden dit niet zelf binnen de gestelde termijn zouden doen.

10.1 Overeenkomstig artikel 6.5 Burgerlijk Wetboek, en tot 1 januari 2025 artikel 1382 Oud Burgerlijk Wetboek, is eenieder aansprakelijk voor de schade die hij door zijn fout aan een ander veroorzaakt. De misdrijven die de beklaagden pleegden, zijn fouten zoals bedoeld in die wettelijke bepalingen. De beklaagden zijn daarom gehouden de hierdoor ontstane schade van de burgerlijke partijen te vergoeden.

De eerste rechter veroordeelde alle beklaagden *in solidum* om aan de burgerlijke partijen (samen) een schadevergoeding van 2.650 euro te betalen, te vermeerderen met de interesten en de kosten. Wat het door de burgerlijke partijen gevorderde herstel betreft, verwees de eerste rechter naar de herstelmaatregel opgelegd naar aanleiding van de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur.

In hoger beroep vragen de burgerlijke partijen de beklaagden te veroordelen tot het betalen van een schadevergoeding van 6.000 euro, net als een herstel in natura door het (private) herstel in de oorspronkelijke toestand te bevelen onder verbeurte van een dwangsom van 250 euro per dag, per overtreding en per beklagde. Zo het hof het herstel in natura niet zou bevelen, vragen de burgerlijke partijen om de beklaagden te veroordelen tot een schadevergoeding van 14.000 euro.

Het incidenteel beroep van de burgerlijke partijen is ontvankelijk.

10.2 De burgerlijke partijen zijn de bewoners van de woning in . Hun woning is dus gelegen onmiddellijk naast het terrein waarop de misdrijven van de telastleggingen A tot en met F werden gepleegd. Ook voor het hof is bewezen dat die misdrijven voor de burgerlijke partijen substantiële hinder tot gevolg hadden. Het hof verwijst naar de in randnummer 9.3 al aangehaalde overwegingen van de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering in verband met de visuele hinder en lawaaioverlast die de misdrijven veroorzaakten voor de omwonenden. Ook de privacyhinder is bewezen: diezelfde Hoge Raad nam de overwegingen over van het college

van burgemeester en schepenen van 29 september 2021 en stelde in dat verband (p. 76 strafdossier): *“Aangezien het herstel van de kranen zich achteraan het perceel bevindt is er ook terecht sprake van privacyhinder aangezien er zichten ontstaan op de achtergevel van het huis en de tuin van het aanpalende perceel. De oprit vlak langs het perceel van de burens rechts is ca. 62 meter lang hetgeen inderdaad als hinderlijk beschouwd kan worden voor wat betreft privacyhinder en geluidsoverlast.”* De foto’s die de burgerlijke partijen voorleggen en waarop te zien is hoe op verschillende tijdstippen kranen worden uitgeschoven, illustreren hoe hoog die kranen boven hun eigendom uittorenen. Diezelfde foto’s weerleggen dat de hinder slechts occasioneel zou zijn. Het filmpje dat de burgerlijke partijen op de rechtszitting van 13 juni 2025 lieten zien, bewijst dat de hinder niet beperkt is tot de kantooruren zoals de beklagden voorhouden, maar dat ook laat op de avond en in het weekend aan kranen werkt. Ongetwijfeld was dit ook zo tijdens de incriminatieperiodes van de telastleggingen A, B, C en D.

Dat andere burens of omwonenden blijkbaar geen klachten uitten, doet aan het bewezen zijn van de schade van de burgerlijke partijen op geen enkele wijze afbreuk.

De burgerlijke partijen betrokken hun woning in 2016, dit is nog voor de loods huurde en startte met het ontplooiën van haar activiteiten op het terrein, zodat ze zich niet aan enige hinder moesten verwachten. stellen daar tegenover dat de loods al sedert 2000 (en dus ook in 2016) door een bouwbedrijf werd gehuurd, met nog veel meer vrachtverkeer van en naar de loods tot gevolg dan sedert het terrein betrof. Dit laatste is niet aangetoond. Bovendien maken de burgerlijke partijen aannemelijk dat ze zich destijds neerlegden bij de (volgens hen beperktere) hinder veroorzaakt door het bouwbedrijf, omdat dat bouwbedrijf had laten weten te zullen verhuizen naar een industrieterrein in

Bij gebrek aan objectieve gegevens die een meer concrete schadebegroting mogelijk maken, begroot het hof de schadevergoeding in billijkheid. Meer bepaald kent het hof voor elk van beide burgerlijke partijen een vergoeding van 2.500 euro toe voor de als gevolg van de bewezen telastleggingen geleden visuele hinder, lawaaioverlast, veiligheids- en privacy-hinder. Enige geurhinder is daarentegen niet bewezen.

Dat destijds nog zou hebben voorzien in water en elektriciteit voor de burgerlijke partijen toen ze hun woning aan aan het bouwen waren, is geen reden om hen een lagere schadevergoeding toe te kennen. Beide zaken hebben niets met elkaar te maken.

De burgerlijke partijen maken eveneens aanspraak op een schadevergoeding voor administratiekosten en kosten van achternaageloop, andere dan advocatenkosten. Het is bewezen dat ze administratieve kosten hebben moeten maken, onder meer doordat ze de bewijsstukken van hun schade moesten verzamelen en op zoek zijn moeten gaan naar hinderbeperkende oplossingen. Het hof begroot deze schade in billijkheid op 150 euro.

Aan de burgerlijke partijen komen interessen toe zoals hierna bepaald.

10.3 De burgerlijke partijen vorderen terecht het (private) herstel. Enkel het staken van het gewoonlijk gebruik van het terrein voor de opslag van voertuigen, materiaal en materieel herstelt de wettigheid en biedt de burgerlijke partijen volledige teruggave. Een goede plaatselijke ruimtelijke ordening, met onder meer het verdwijnen van de visuele hinder en ander ongemak als gevolg van de opslag en het stallen van voertuigen en materiaal maakt daar voor de burgerlijke partijen deel van uit. Dit kan niet gerealiseerd worden door het enkel opleggen van een meerwaardesom.

Dezelfde redenen die het hof in randnummer 9.2 opsomde bij de bespreking van de publieke herstellvordering, weerleggen de bewering van de beklaagden dat het herstel al zou zijn gerealiseerd.

Om de effectiviteit van het herstel te waarborgen, legt het hof elk van de beklaagden een dwangsom op.

De door de burgerlijke partijen voorgestelde hersteltermijn is te kort. Het hof voorziet dezelfde uitvoeringstermijn als voor de publieke herstelmaatregel.

Het hof gaat niet in op de vraag van _____ en _____ om de uitvoering van de herstelmaatregel uit te stellen tot de vrederechter zal hebben beslist over de vordering tot ontbinding van de huurovereenkomst. Dit zou het herstel onnodig op de lange baan schuiven.

10.4 Terecht en op goede gronden, die het hof overneemt, overwoog de eerste rechter dat de vordering tot vrijwaring van _____ en _____ teger niet ontvankelijk is. Het hof bevestigt deze beslissing.

10.5 Aan de burgerlijke partijen komt een rechtsplegingsvergoeding toe die het hof begroot op 1.350 euro voor de procedure in eerste aanleg, het basisbedrag voor vorderingen van 5.000,01 tot 10.000 euro. Voor de procedure in hoger beroep bedraagt dit na indexatie 1.412,79 euro. Het hof kent het basisbedrag voor het (in hoofdorde) gevorderde bedrag toe, nu niet is aangetoond dat de burgerlijke partijen het gevorderde bedrag kwaadwillig verhoogden enkel om met hun vordering in een hogere schijf van het Tarief Rechtsplegingsvergoeding terecht te komen of dat ze zich hierbij op een andere wijze schuldig maakten aan rechtsmisbruik.

11. Het hof bevestigt de beslissing van de eerste rechter om de overige burgerlijke belangen ambtshalve aan te houden.

Toegepaste wetsartikelen:

verklaart schuldig aan de telastleggingen C, D en F;

veroordeelt voor deze telastleggingen samen tot een geldboete van 3.000 euro, vermeerderd met 70 deciemmen en zo gebracht op 24.000 euro;

bijdragen – vergoeding - kosten

veroordeelt de beklaagden

elk tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 deciemmen en zo gebracht op telkens 200 euro als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagden

elk tot betaling van een bedrag van 61,01 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagden

elk tot betaling van een bijdrage van 26 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagder

kosten van de strafvordering en

van de andere helft, voor het openbaar ministerie begroot op 393,14 euro in eerste aanleg en op 292,22 euro in beroep;

hoofdelijk tot de helft van de

hoofdelijk tot betaling

wat betreft de herstellvordering:

beveelt op vordering van het openbaar ministerie

de percelen gelegen te

kadastraal gekend als

in de

oorspronkelijke toestand te herstellen door:

het staken van het gewoonlijk gebruik voor de opslag van voertuigen, materiaal en materieel en het verwijderen van alle voertuigen, materiaal en materieel;

binnen een termijn van **zes maanden** nadat dit arrest in kracht van gewijsde is getreden;

onder verbeurte van een **dwangsom** van **250 euro** per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, verschuldigd door ;

machtigt overeenkomstig artikel 6.3.4, § 1, eerste lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening de stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester van de gemeente Buggenhout tot ambtshalve uitvoering van de herstelmaatregel;

op burgerlijk gebied:

veroordeelt de beklaagden
in solidum tot betaling aan de burgerlijke partij van een bedrag van 2.500
euro, vermeerderd met de vergoedende interesten vanaf 10 oktober 2020 tot de dag van dit
arrest, vanaf dan meer de gerechtelijke interesten tot de dag van betaling, telkens aan de
wettelijke intrestvoet;

veroordeelt de beklaagden
in solidum tot betaling aan de burgerlijke partij van een bedrag van 2.500
euro, vermeerderd met de vergoedende interesten vanaf 10 oktober 2020 tot de dag van dit
arrest, vanaf dan meer de gerechtelijke interesten tot de dag van betaling, telkens aan de
wettelijke intrestvoet;

veroordeelt de beklaagden
in solidum tot betaling aan de burgerlijke partijen
samen van een bedrag van 150 euro, vermeerderd met de vergoedende interesten vanaf 10
oktober 2020 tot de dag van dit arrest, vanaf dan meer de gerechtelijke interesten tot de
dag van betaling, telkens aan de wettelijke intrestvoet;

veroordeelt de beklaagden
in solidum tot betaling van de kosten van deze burgerlijke partijen, met inbegrip van de
rechtsplegingsvergoeding begroot op 1.350 euro in eerste aanleg en op 1.412,79 euro in
beroep;

wijst de vordering tot vrijwaring van af als niet
ontvankelijk;

beveelt de beklaagder
op vordering van de percelen gelegen te
, kadastraal gekend als
in natura te herstellen door het in de oorspronkelijke staat te herstellen, meer bepaald door:

het staken van het gewoonlijk gebruik voor de opslag van voertuigen, materiaal en materieel
en het verwijderen van alle voertuigen, materiaal en materieel;

binnen een termijn van **zes maanden** nadat dit arrest in kracht van gewijsde is getreden;

onder verbeurte van een **dwangsom** van **50 euro** per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, verschuldigd door

Kosten eerste aanleg: **€ 393,14**

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 51,00
Afschriften akten HB:	€ 12,00
Opstelrecht ber. bekl.:	€ 105,00
Dagv. beklaagden:	€ 65,10
Dagv. BP'n:	€ 32,55

€ 265,65

+ 10 % : € 26,57

Totaal : **€ 292,22**

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer , als waarnemend kamervoorzitter, raadsheer en plaatsvervangend magistraat en in openbare rechtszitting van **12 september 2025** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter , in aanwezigheid van , advocaat-generaal, met bijstand van griffier